

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa I. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lutego 2008 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 17 października 2007 r.,

sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 17 października 2007 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną powoda Idziego Pilarskiego od wyroku tego Sądu z dnia 10 lipca 2007 r. i wyjaśnił w uzasadnieniu, że powód niesłusznie powołał się na zwolnienie od kosztów sądowych i nie uiścił przy wnoszeniu skargi należnej od niej opłaty stosunkowej. Przysługiwało mu bowiem jedynie częściowe zwolnienie od kosztów, ograniczone do opłaty od pozwu oraz od apelacji, co oznacza, że składając skargę kasacyjną powinien był ją opłacić albo złożyć kolejny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych.

Powód zażalił się na to postanowienie, domagając się jego uchylenie. Zarzucił naruszenie art. 130² § 2, art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na nieuwzględnieniu oczywistej omyłki powoda, wynikającej z treści skargi i usprawiedliwionej

okolicznościami – powód bowiem prowadził przeciwko pozwanemu równolegle dwie sprawy cywilne i w jednej z nich korzystał z całkowitego zwolnienia od kosztów sądowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie może zostać uwzględnione.

Bezsporne jest, że powód w niniejszej sprawie korzystał jedynie ze zwolnień od poszczególnych opłat i że zwolnienia nie obejmowały opłaty od skargi kasacyjnej. Powód jednak przeoczył ten fakt, składając skargę, czemu dał wyraz poprzez uiszczenie od niej opłaty podstawowej i adnotację, że korzysta ze zwolnienia od kosztów sądowych. Nie budzi zatem wątpliwości, że skarga wniesiona w imieniu powoda przez jego profesjonalnego pełnomocnika nie została właściwie opłacona, gdyż w sytuacji, w której w skardze nie zawarto wniosku o udzielenie zwolnienia od kosztów sądowych, obowiązek uiszczenia opłaty, przewidziany w art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), powinien być, zgodnie z postanowieniem art. 130² § 3 k.p.c., zrealizowany bez wezwania pełnomocnika do wniesienia tej opłaty. Należna była bowiem opłata stosunkowa.

Wbrew stanowisku skarżącego, okoliczność, że z treści skargi w sposób oczywisty wynikał błąd autora co do zakresu przysługującego powodowi zwolnienia od kosztów sądowych, nie uzasadniała wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 398⁶ § 1 k.p.c., skoro w art. 130² § 3 k.p.c. możliwość wezwania pełnomocnika do uiszczenia opłaty stosunkowej od wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia została wyłączona.

Również zalecane w art. 130 § 1 k.p.c. zd. ost. dążenie do wyłuskania z pisma jego rzeczywistej intencji nie może doprowadzić w niniejszej sprawie do skutków oczekiwanych przez powoda. Mylna informacja, że powód korzysta ze zwolnienia od kosztów sądowych w postępowaniu kasacyjnym, nie mogła być potraktowana jako wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, gdyż z jej brzmienia nie wynika zamiar postulatywny.

W konsekwencji odrzucenie nieopłaconej prawidłowo skargi kasacyjnej powoda było prawidłowe w świetle postanowień art. 130² § 3 k.p.c. i art. 398⁶ § 2 k.p.c. Było skutkiem niedopełnienia przez stronę określonych procedurą wymagań formalnych, nie można więc go uznać za działanie w sposób nieuzasadniony pozbawiające stronę prawa do sądu.

Argumenty przytaczane przez skarżącego, oparte na założeniu, że uchybienie obowiązкови uiszczenia opłaty nastąpiło bez winy strony, mogłyby stanowić jedynie podstawę ewentualnego wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, nie uzasadniają natomiast wniosku o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Zażalenie powoda należało zatem oddalić na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.